

Πρξ 2,1-41

Ἡ Πεντηκοστή

Φτάσαμε στήν τελευταία συνάντηση τοῦ κατηχητικοῦ μας. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό πού μᾶς χάρισε κι ἄλλη μιά χρονιά τή χαρά νά συναντιόμαστε, νά παίζουμε, νά τραγουδάμε καί νά ἀκοῦμε τίς ὁμορφες ἱστορίες μας. Ποιά ἱστορία σᾶς ἄρεσε ἄραγε πιο πολύ; ... Ποιό σύνθημα θυμάστε; ... Ἐάν κρατήσετε, παιδιά, στή σκέψη σας τά συνθήματα τοῦ κατηχητικοῦ μας καί προσπαθεῖτε νά τά ἐφαρμόζετε, θά δεῖτε πόσο πιο ὁμορφη θά γίνει ἡ ζωή σας, γιατί ὅλα κρύβουν πολύτιμους θησαυρούς τῆς πίστες μας!

Σήμερα, στήν τελευταία μας συνάντηση, θά γνωρίσουμε ὄχι ἀπλῶς ἕναν ἀκόμη θησαυρό, ἀλλά ἕνα ...**Θησαυροφυλάκιο**, πού **ἔχει μέσα του πλοῦτη μέ ἀξία αἰώνια!**

Ἀκοῦστε προσεκτικά τήν ἱστορία μας, γιά νά καταλάβετε ποιό εἶναι αὐτό τό μοναδικό Θησαυροφυλάκιο!

Ἀγιογραφική διήγηση

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μετά τήν ἀνάστασή Του, συναντήθηκε πολλές φορές μέ τούς μαθητές Του. Τήν τελευταία φορά,

τήν ημέρα τῆς Ἀνάληψης, δηλαδή πρὶν ἀνεβεῖ στούς οὐρανοὺς, τοὺς ἔδωσε **μιά γλυκιά ὑπόσχεση**: «Μετά ἀπὸ λίγες μέρες», τοὺς εἶπε, «θὰ σᾶς στείλω τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Γι' αὐτό, νὰ μὴ φύγετε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ Τὸ περιμένετε!». Πραγματικά, οἱ ἀπόστολοι δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μαζί μὲ ἄλλους πιστοὺς καὶ μὲ τὴν Παναγία μας συγκεντρώνονταν ὅλοι μαζί σὲ ἓνα σπίτι, προσεύχονταν καὶ προετοιμαζόνταν... Περίμεναν μὲ λαχτάρια τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Πέρασαν δέκα μέρες. Τὰ Ἱεροσόλυμα εἶχαν πληθὸς κόσμου, γιατί οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν μιά μεγάλη γιορτῆ.

Ξαφνικά ἡ πόλη ἔγινε ἀνάστατη. Μιά **δυνατὴ βοή** σάν ἰσχυρὸς ἄνεμος ἀκουγόταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἐνῶ δὲν κουιόταν οὔτε φύλλο. Τρόμος καὶ φόβος τοὺς κατέλαβε ὅλους. Ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ κεῖ πού ἀκουγόταν ἡ βοή. Ἀκολουθώντας τὸν παράξενο ἦχο, ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ ἓνα σπίτι. Περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ δοῦν τί θὰ συμβεῖ. Θὰ γκρεμιστεῖ τὸ σπίτι; Θὰ ἀντέξει; Ποιοὶ βρίσκονται μέσα σ' αὐτό;

Βέβαια, ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ ἰσχυρὴ βοή ἐρχόταν ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ. Ἄκουσαν κι αὐτοὶ τὸν ἦχο καὶ ἐπιπλέον ἀντίκρισαν κάτι καταπληκτικό: **Μιά φωτιά ἐμφανίστηκε καὶ μοιράστηκε σὲ δώδεκα μικρὲς πύρινες φλόγες!** Οἱ φλόγες στάθηκαν πάνω σὸ κεφάλι τοῦ καθενὸς ἀποστόλου (*δείχνουμε τὴν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό*). Ὅμως δὲν τοὺς ἔκαψαν! Ἀντίθετα ζέσταναν καὶ φώτισαν τίς καρδιές τους. Ἐνίωσαν μιά μεγάλη χαρὰ μέσα τους, μιά δύναμη. Εἶχε ἔρθει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ τοὺς φωτίσει!

Στὸ μεταξύ πλῆθος πολὺ εἶχε μαζευτεῖ. Τὸ ἀντιλήφθηκαν οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τὸν θόρυβο πού γινόταν. Βγῆκαν ἔξω καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν στούς ἀνθρώπους, πού ζητοῦσαν ἐξηγήσεις γιὰ τὴν παράξενη βοή. Τὸ θαυμαστό ἦταν ὅτι οἱ μαθητὲς **μποροῦσαν νὰ μιλοῦν ξένες γλώσσες**, πού δὲν τίς εἶχαν διδαχτεῖ ποτέ. Τοὺς καταλάβαιναν ὅλοι. Ἀκόμη καὶ οἱ Ἰουδαῖοι πού ζοῦσαν σὲ ξένες χῶρες, ἀλλὰ βρί-

σκονταν τότε στά Ίεροσόλυμα γιά τή μεγάλη τους γιορτή, άκουγαν τά λόγια τῶν άποστόλων στή δική τους γλώσσα, στή γλώσσα πού μιλοῦσαν στόν τόπο τῆς κατοικίας τους. Όλοι άποροῦσαν, ὅλοι θαύμαζαν!

Τότε ὁ **άπόστολος Πέτρος πῆρε τόν λόγο**. Τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ χάρισε θάρρος καί σοφία. Ἄρχισε νά μιλάει στό συγκεντρωμένο πλῆθος γιά τόν Χριστό, γιά τόν θάνατο καί τήν άνάστασή Του. Μιλοῦσε καί γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού μόλις ἐκείνη τήν ὥρα εἶχε κατεβεῖ από τόν οὐρανό. Ἀπόλυτη ήσυχία ἐπικρατοῦσε, ὅλοι άκουγαν μέ μεγάλη προσοχή.

Συνειδητοποιοῦσαν σιγά - σιγά οἱ Ἰουδαῖοι τή μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός. Μετάνιωσαν γιά τό κακό πού ἔκαναν, νά ζητήσουν τή σταύρωσή Του. Πολλοί ρώτησαν μέ άγωνία τούς άποστόλους: «Τώρα τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά σωθοῦμε;». Κι ἐκεῖνοι τούς συμβούλεψαν νά βαπτιστοῦν στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά συγχωρεθοῦν οἱ άμαρτίες τους καί νά λάβουν κι αυτοί Πνεῦμα Ἅγιο.

Πραγματικά, **τρεις χιλιάδες άνθρωποι βαπτίστηκαν!** Τήν ήμέρα ἐκείνη τή γιορτάζουμε κάθε χρόνο, **πενήντα μέρες μετά από τό Πάσχα**. Εἶναι ή γιορτή τῆς Πεντηκοστῆς, ή μέρα πού ιδρύθηκε **ἐπίσημα ή Ἐκκλησία μας** -τά γενέθλια, θά λέγαμε, τῆς Ἐκκλησίας, ή μέρα πού ἔκανε ἔντονη τήν ἐμφάνισή του τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα

Ὁ Θεός μας, παιδιά, εἶναι ἕνας, ἀλλά τρία πρόσωπα: ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τήν ήμέρα τῆς Πεντηκοστῆς πῆραν οἱ άπόστολοι τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού τούς ἔδωσε φωτισμό καί δύναμη καί θάρρος. Ἀλλά καί ὅλοι οἱ χριστιανοί παίρνουν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Πότε; Τή μέρα

πού βαπτίζονται. **Κι ἔμεϊς, τή μέρα τῆς βάπτισῆς μας, πήραμε μέσα μας τό Ἅγιο Πνεῦμα.** Ὅταν ὁ ἱερέας μᾶς ἔβγαλε ἀπό τήν κολυμβήθρα, μᾶς σταύρωσε μέ τό ἅγιο μύρο, τελώντας τό **Μυστήριο τοῦ Χρίσματος.** Ἐκείνη τή στιγμή ἦρθε στήν καρδιά μας τό Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶναι αὐτό πού μᾶς βοηθάει νά κάνουμε τήν προσευχή μας καί μᾶς δίνει τή διάθεση νά ἐφαρμόσουμε τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τά συνθήματα πού παίρνομε στό κατηχητικό μας. Αὐτό γεμίζει τήν καρδιά μας μέ **χαρά**, μέ **εἰρήνη**, μέ **ἀγάπη** (βλ. Γα 5,22).

Τό Ἅγιο Πνεῦμα, παιδιά, εἶναι τό **Θησαυροφυλάκιο ὄλων τῶν καλῶν!** Ἔτσι λέμε σέ μιά προσευχή τῆς Ἐκκλησίας μας. Μακάρι νά μήν Τό λυποῦμε μέ τή συμπεριφορά μας, γιά νά μένει πάντοτε στήν καρδιά μας καί νά τήν πλουτίζει μέ τά ἀκριβά Του δῶρα!

(Προτεινόμενος ὕμνος: Ἀπολυτίκιο τῆς Πεντηκοστῆς).

**Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο στή ζωή μου
σύντροφος, χαρά καί δύναμή μου!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς.*
2. *Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.*
3. *Ζωγραφιά.*
4. *Τό ἀπολυτίκιο σέ ἀρχεῖο ἤχου.*